

ŽIVOT NENÍ PSINA

CAROLYN CRIMIOVÁ

ilustrace Melissa Manwillová

bambóok

bamb**oo**k

ŽIVOT NENÍ PSINA

CAROLYN CRIMIOVÁ

ilustrace Melissa Manwilllová

Věnováno Stephanii, která mi věřila.

Gus

Gus zvedl hlavu a zavětřil chladný listopadový vzduch. Do oken stísněné kuchyně zavanul pach suchého listí. Přidala se k němu i vůně ohně z krbu, ve kterém zatopil někdo ze sousedů.

Gus se posadil na pelíšku. Pozoroval slečnu Lottie, jak chystá všechno, co ráda nosí do psího parku – limonádu, svačinku, pamlsky, plážové osušky, misky na žrádlo –, a neklidně přitom kmital špičkou ocasu nahoru a dolů.

Slečna Lottie je brala do parku jen tehdy, když do smečky uváděla nového psa. Park je neutrální teritorium, protože to není ani jejich domov, ani domov toho nového psa. Brávala s sebou Quinna, jedenáctiletého chlapce od sousedů, který jí často pomáhal na zahradě. Zavezla ho spolu se smečkou do parku, a teprve když se tam usadili, přivedla nového psa, aby se s ním seznámili.

Gus se díval na slečnu Lottie a cítil přitom zvláštní chvění v břiše, jako ostatně už celé dopoledne. Byl prvním ze psů, které adoptovala, takže teď byl podle zákona psí smečky jejich vůdcem. To znamenalo, že je jeho povinností zajistit všem bezpečí a štěstí. Zatím se mu to dařilo, ale nový příchozí mohl všechno změnit.

„Přijde nový člen,“ řekl velký buldok Tank. Promluvil ke Gusovi běžnou zvířecí řečí, skládající se z frkání, funění, bručení, mrkání a vrčení.

„Vypadá to tak,“ odpověděl Gus.

Tankovi se to snadno řekne. On není vůdcem. Nemusí uvádět nervózního nového psa do smečky. Nemusí dohlížet na to, aby nedošlo ke rvačce. Nemusí nového člena oficiálně schvalovat.

Roo se zvedla z pelíšku, rychle se otočila na místě a pak si zase sedla. Uši jí cukaly.

„Dnes přijde nový pes,“ prohodila ke Gusovi a udělala další otočku.

„Doufám, že je to štěně,“ přidal se Koláček, roční mopslík. Doploužil se k Tankovi a přitulil se k němu.

„A já doufám, že to není štěně,“ odvětila Roo. Podrbala se za uchem. „Štěňata mě znervózňují.“

„Tebe znervózňuje všechno,“ podotkl Tank.

Štěně, to by byla opravdu výzva. Psí mláďata znamenají spoustu nepořádku. A když si s vámi hrají, koušou vás zoubky ostrými jako jehly. Štěňata potřebují silného vůdce, který jim ukazuje, jak se mají správně chovat. Dokonce i Koláček, který štěněcí věk právě překonal, ještě umí být hodně hravý.

„To je ale krásný den, miláčkové!“ usmála se na ně slečna Lottie. Odvedla je na příjezdovou cestu, kde stála její rezavá, promáčklá dodávka, a vytáhla speciální rampu, která psům, zvláště těm starším jako byli Roo a Tank, usnadňovala vstup dovnitř.

Od Guse se očekávalo, že jako vůdce půjde první.

Gus zaváhal. Zneklidňovalo ho to podivné chvění v jeho útrokách. Nikdy předtím neměl z příchodu nového psa tak zvláštní pocit.

„No tak, no tak, ČEKÁME!“ připomněla mu Roo netrpělivě.

„Už jdu.“ Gus vyběhl po rampě, oklepal se a pak se posadil k oknu. Ten pocit v břiše má nejspíš jen kvůli kameni, který předtím snědl. Má zlozvyk jíst věci, které nejsou k jídlu.

„Ale trvalo ti to,“ poznamenala Roo, když se usadila vedle něj.

„Přemýšlel jsem,“ vysvětlil Gus.

„A tak,“ odvětila Roo.

Roo byla na Guse často nabroušená. Jeho nerozhodnost ji zneklidňovala a ona byla dost nervózní i bez toho. Roo potřebovala jasné pokyny. Rychlé jednání. Okamžitá rozhodnutí.

Gus ale v ničem z toho nebyl moc dobrý.

Když dorazili ke Quinnovi, čekal už před domem. Slečna Lottie na něj nemusela nikdy troubit. Vždycky tam postával a vypadal, jako by jeho život závisel na tom, jestli se pro něj jejich dodávka staví. Gus se často divil proč.

„Dnes je velký den!“ poznamenala slečna Lottie.

Quinn se usmál a se sklopenýma očima rychle nastoupil do dodávky.

„Ahoj všichni,“ pozdravil je svým jemným hlasem. Otočil se dozadu a každého psa pohladil po hlavě.

Gus mu olízl ruku. I když Quinn technicky vzato nebyl členem smečky, Gus za něj cítil zodpovědnost. Quinn uměl výborně škrábat na břicho a pěkně drbat pod bradou. Když Gusovi připadal Quinn smutný, což bylo i dnes, více než jindy se k němu tulil a choulil se mu na klíně. Někdy to zabralo. Někdy ne.

„Ten nový pes se ti bude líbit,“ prohodila slečna Lottie.

„Je to pes, nebo fenka?“ zeptal se Quinn.

„To je tajné,“ odpověděla slečna Lottie.

„A je velký, nebo malý?“

„Neřeknu!“ zasmála se slečna Lottie. „Ty nemáš rád překvapení? Já ano.“

Quinn neodpověděl. Vytáhl z kapsy telefon a začal si číst zprávy.

„Určitě dostáváš hodně textovek,“ řekla slečna Lottie.

Quinn pokrčil rameny. „Asi jo,“ odvětil.

Stará dodávka se blížila k psímu parku a Gus pozoroval, jak se k nim stromy přibližují. Nemohl se zbavit toho nepříjemného pocitu. Možná to je kvůli tomu tenisovému míčku, který včera snědl. Tenisové míčky je obzvlášť těžké strávit.

„A jsme tady!“ oznámila slečna Lottie.

Psí park byl prázdný, počasí bylo pro většinu lidí příliš chladné a pochmurné. Velký oplocený pozemek byl

převážně prašný, jen s několika trsy trávy a pár lavičkami, které byly otočené všemi směry, jako by je tam někdo při velké bouřce pohodil a už je nevrátil na správné místo. V rohu parku rostlo několik stromů.

Smečka vběhla bránou dovnitř. Psi se postavili poblíž Quinna a trpělivě čekali, až rozloží plážové ručníky a rozestaví skládací židle.

„Hned jsem zpátky,“ zavolala slečna Lottie z dodávky.

Quinn jí zamával a posadil se na židli. Poplácal si dlaní po stehně. Koláček k němu přiběhl, zafrkal a pak zas odběhl. Typický Koláček!

„Ty hlupáčku,“ usmál se Quinn.

Koláček byl nejmladší a nejmenší člen z celé smečky, u slečny Lottie byl teprve měsíc. Všichni si ho oblíbili, hlavně Tank.

„Tohle vypadá jako dobré místo,“ pochvaloval si Tank. Líně se rozvalil na plážovou osušku a začal si olizovat velké břicho.

„Necháš toho někdy?“ zeptala se Roo.

„Ne,“ odpověděl Tank, otočil se a začal si lízat druhou stranu.

Na Tankovo břicho byl opravdu pěkný pohled. Bylo velké a kulaté. Když přišel poprvé, bylo dokonale růžové, ale během let se změnilo, jak se mění břicha všech starých psů, a skrze srst se mu začaly prodírat tmavé hrboilaté výrůstky. Ale to mu bylo jedno. Pořád se olizoval a olizoval a olizoval...

Roo kroužila v trávě a snažila se najít ideální místo, kam by si mohla lehnout.

„Tady to prostě není pohodlné! Prostě není, ne a NE!“

Nikdy se nikde necítila dost dobře. Možná proto, že měla tři nohy místo čtyř, anebo to bylo kvůli její nervózní povaze. Ať už to bylo jakkoli, Roo, jediný lovecký pes ve smečce, byla rozechvělým uzlíčkem štěkající a pobíhající energie. Bylo jí devět let, takže byla o rok starší než Tank a o dva roky starší než Gus, ale díky tomu, že byla ustavičně v pohybu, vypadala mladší než ti dva. A dnes byla ještě čipernější než obvykle.

Gus si položil hlavu na Quinnovu nohu a chlapec ho začal drbat za ušima.

Gus si povzdechl. Když ho Quinn podrbal, hned se začal cítit lépe. Možná bude všechno v pořádku. Musí si jen být jistý, že ten nový pes do smečky dobře zapadne. Pokud tomu tak bude, Gus oficiálně zavrtí hlavou a štěkne. Pokud ne, bude o tom muset přemýšlet. Ale ještě nikdy se to nestalo.

Útulek nebyl daleko od psího parku. Zanedlouho už slečna Lottie vjížděla zpět na parkoviště.

„Jsou tady,“ hlásil Quinn.

Všichni sledovali, jak slečna Lottie vystupuje z dodávky. Uhladila si šedivé kudrnaté vlasy a podívala se na oblohu.

„Vypadá to, že se blíží bouřka,“ oznámila Quinnovi. Povytáhla si kalhoty a otevřela zadní dveře. Z auta vyskočil veliký pes. Pes, který nepotřeboval rampu.

Ovanul je jemný vánek. Gus se napřímil a zavětral.

Něco tady páchlo.

A hodně podivně.

Gus

Nový pes šel klidně vedle slečny Lottie. Uši i ocásek měl vztyčené. Byl ostražitý, ale ne vyplašený.

Nebyl nervózní jako ostatní psi, když se poprvé přiblížili ke smečce.

Gus usoudil, že si je prohlíží. Nevěděl ale, co si o tom má myslet. Noví psi se obvykle trochu stáhli nebo se roztráslí, někdy stáli na místě a štěkali.

Tenhle pes ne.

Gus znovu zavětřil. Vůně, která se z nového psa linula, byla jasná a studená jako kovová miska na vodu v kuchyni slečny Lottie.

Gus tu misku vždycky nesnášel.

„Tohle je Decker!“ řekla slečna Lottie.

Decker se posadil. Byl elegantní a svalnatý, měl dlouhý ostrý čumák a lesklou tmavou srst. Bledýma očima pohlédl na smečku a pak se zadíval do dálky.

„Vypadá sebevědomě,“ zhodnotil Quinn. Přestal Guse drbat za ušima.

Slečna Lottie se svalila na plážové lehátko, podobně jak to dělali její staří psi, když si lehali do pelíšků.

„Nejspíš jen blafuje,“ uvažovala slečna Lottie. Pohladila Deckera dlaní po srsti. „Není to krasavec? Připomíná mi Pana Beana, prvního psa, kterého jsem měla, když jsem byla malá.“ Povzdechla si a zavrtěla hlavou. „Pan Bean byl skvělý pes. A tenhle vypadá úplně jako on!“ Podívala se na něj a úsměv jí rozzářil celou tvář. „Myslím, že je to napůl ovčák a napůl husky. Možná taky trochu dobrman.“

Gus se rozhlížel kolem, dokud nenašel kámen, který mohl začít ohlodávat. Pokud má slečna Lottie Deckera ráda, pak ten pes musí být v pořádku. Nepřivedla by do smečky psa, kdyby si o něm myslela, že je špatný.

Tank se snažil vstát. „Tenhle pach se mi nelíbí,“ řekl. „Nebude z něj dobrý člen smečky, Gusi!“

„Proč ho neočichávají?“ zeptal se Quinn.

„Já nevím,“ odpověděla slečna Lottie. „Gusi, jak se ti líbí Decker?“

Gusovi se vrátil ten nepříjemný pocit v žaludku a nebylo to z kamene nebo tenisového míčku. Bylo to z nejistoty, jak reagovat na nového psa, ze kterého se mu dělalo špatně. Musí něco udělat, ale co?

„Tak je to nový člen smečky, Gusi? Je, nebo není?“ zeptala se Roo a spustila ostrý staccatový štěkot.

Koláček radostně zaštěkal a po štěněcím způsobu přiklusal k novému psovi.

„Dobrý den! Já jsem Koláček!“ oznámil mu. „Jsem tu jen na chvíli, protože se brzy vrátím ke své paničce. Že, Gusi?“

A bylo to tu znovu. Otázka, na kterou se Gus bál odpovědět. Koláček mu ji už několikrát položil a Gusovi se zatím dařilo otázku ignorovat. Gus pohlédl na Tanka, ale ten se soustředil na nového psa.

„Nelíbí se mi, jak se dívá na Koláčka!“ řekl Tank. Při těch slovech sledoval Deckera a pohledem ho vybídl, aby promluvil.

„Dej mu šanci, Tanku,“ žádal Gus.

Ale i on si toho všiml. V očích nového psa se podivně zablesklo.

„Podívejte se na tu jeho krásnou srst,“ pokračovala slečna Lottie. Mnula Deckerovi jedno ucho. „Je prostě nádherný. A je tak klidný! Říkám ti, Quinne, je jako můj Pan Bean, úplně jako on!“

„Patří k nám, nebo ne, Gusi? Patří, nebo ne?“ Roo štěkala a zběsile pobíhala v malých kruzích. Děkala to, když byla rozrušená, což bylo často. „Je pro mě NESNETELNÉ, když to nevím!“

„Roo,“ napomenul ji Quinn. Sehnul se k ní a uchopil ji za obojek, než se jí podařilo uběhnout další kolo. „Pst. Všechno je v pořádku. Klid.“

Roo ztěžka oddechovala. „Snad je to v pořádku, ale já prostě nevím! Nejsem vůdce. Rozhodni se už, Gusi!“

„Přemýšlím!“ odfrkl Gus.

„Ty pořád přemýšlíš!“ zamračila se Roo.

„Proč nic neříká?“ zeptal se Tank. „Jen tam tak sedí...“

Jako by byl vůdcem smečky, pomyslel si Gus.

Přistoupil k Deckerovi a postavil se před něj. „Jsme dobrá smečka,“ řekl mu. „Nekoušeme, jak říkají lidé.“

„Opravdu?“ Decker se zarazil. Podíval se Gusovi zpřímá do očí. „No, já ti to slíbit nemůžu.“

„Cože?“ zeptal se Gus a zrychlil se mu tep.

„Žertuju. Já koušu jen do jídla.“ Decker se olízl a ukázal velké ostré zuby.

„To je legrační!“ smála se Roo. „Je vtipný! Řekni, Gusi, patří k nám?“

Gus hluboko v sobě cítil, že toho nového psa nemůže schválit. Jeho vnitřní hlas to odmítal. Připadalo mu to stejně špatné, jako kdyby pustil do smečky vlka.

Gus musel zamručet. Dokonce zavrčet. Dát slečně Lottie nějak najevo, že ten nový pes není v pořádku.

Slečna Lottie políbila Deckera na hlavu.

„Pan Bean byl ten nejmilejší pes na světě,“ řekla Quinovi. „Když jsem se někdy něčeho bála, vždycky mi olízl ruku. A ty jsi stejný, vid', kamaráde?“

Nový pes se k ní otočil. Gus udiveně sledoval, jak se k ní přiblížil, pak se naklonil a olízl jí ruku.

„No vidíš to?“ zasmála se slečna Lottie. „Jako by to byl Pan Bean!“

„Je zlý, Gusi! Neber ho do naší smečky!“ naléhal Tank.

„Je v pořádku!“ odporovala Roo. „Vem ho, Gusi, jen ho klidně vem!“

Roo začala výt. Tank štěkal tak hlasitě, až předníma nohama nadskakoval nad zem. A Koláček jen užasle zíral na Deckera, který byl čtyřikrát větší než on.

Gus měl z nových psů vždycky dobrý pocit, a to hned když se s nimi seznámil. Vždycky. Decker byl první, který mu zapáchal a nelíbilo se mu jeho chování.

Ale co když se tentokrát jeho vnitřní psí hlas mýlí? Vždyť Roo s tím novým nemá žádný problém, i Koláček se s ním zdá být v pohodě.

„Tak co, Gusi?“ naléhala Roo.

Možná že tenhle pes jen potřebuje dostat šanci, jak vždycky říká slečna Lottie. A kdyby Gus nedal souhlas, co by se pak s Deckerem stalo? Kdyby slečna Lottie vycítila, že spolu nevycházejí, mohla by ho vrátit zpátky do útulku. A nikdo by ho už nikdy neadoptoval. S tím by Gus asi nedokázal žít.

Kéž by jen na to rozhodnutí měl víc času a mohl všechno pečlivě zvážit.

„To je ale hodný kluk,“ chválila Deckera slečna Lottie a drbala ho pod bradou.

A tak to Gus udělal. Trochu vyštěkl a zavrtěl hlavou, což byl jeho oficiální projev souhlasu.

Roo a Tank přestali rázem štěkat. Koláček si sedl vedle Deckera.

„Vypadá to, že je všechno v pořádku,“ pokývala slečna Lottie. Pohlédla na nízké mraky. „Cítíš ten déšť?“

„Jo,“ odpověděl Quinn.

Gus zahlédl v dálce blesk. Roo zakňučela.

„No jo. Asi už je čas jít domů,“ usoudila slečna Lottie. Spolu s Quinnem naložili plážová lehátka, osušky a chladicí box do dodávky.

„Tak už pojďte, zlatíčka!“ vyzvala je slečna Lottie.

Psi přiběhli. Stáli u zadních dveří, zatímco slečna Lottie vytahovala rampu.

Gus čekal, až rampa přistane na svém místě, když náhle ucítil, jak mu do boku narazilo něco silného a tvrdého.

„Uf!“ Gus ztratil rovnováhu a svalil se. Rychle se vzpamatoval a omámeně vzhlédl.

Decker zavrtěl ocasem a naskočil do dodávky.

První.

Gus se co nejrychleji postavil na nohy. Vyběhl na rampu s veškerou energií, která mu po stresujícím zážitku zbyla.

